

Mál nr. 123/2015

M
og
vátryggingafélagið V v/ slysatryggingar í frítíma.

Ágreiningur um hvort maður hafi orðið fyrir meiðslum með þátttöku í handalögmálum.**Gögn.**

1. Málskot, móttakið 26.3.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 10.4.2015.

Málsatvik.

Aðfaranótt 1.1.2014 var M gestkomandi á heimili A og B foreldra D, unnustu E, vinar M. Einn annar gestur, F, mun hafa verið inni á heimilinu og langt mun hafa verið liðið á nóttina þegar atvik urðu sem mál þetta snýst um. B og D munu þá hafa verið gengnar til náða. Áfengi mun hafa verið haft um hönd meðal heimilisfólks og gesta.

Þegar þarna var komið sögu kveðst M í skýrslu hjá lögreglu hafa sagt E að þegja, en við það hafi E trompast og ráðist á M og kýlt hann föstu hnefahöggi sem hafi lent á vinstra auga. Hafi þá allt farið í uppnám í stofunni. A hafi tekið M afsíðis til að ræða við hann og fá hann til að sættast við E. Stuttu síðar hafi M farið að tala við E og viljað vita hvers vegna E hafi slegið hann. Þá hafi A blandað sér í þá umræðu. M hafi ekki verið sáttur við það og ýtt lítillaga við A. Í sömu andrá hafi E kýlt M öðru sinni föstu höggi á vinstri vanga á sama stað og fyrra höggið. Í kjölfarið hafi E farið inn í herbergi til D. M kvaðst hins vegar hafa farið út og hafi A og F farið út með honum og hafi þeir rætt saman fyrir utan húsið í um 10 mínútur, en þá hafi hann lagt af stað heim til sín. Er hann hafði gengið í um 2-3 mínútur eftir gangstíg hafi E komið hlaupandi á eftir honum og stoppað hann þar sem hann hafi viljað ræða málin frekar. Hafi E sagst hafa séð eftir að hafa kýlt M og viljað fá fyrirgefningu hans. M hafi ekki verið tilbúinn til að fyrirgefa E. Við það hafi E orðið mjög reiður og starað í augu M. E hafi svo spurt M „hvort hann ætli að enda þetta svona“ og hafi M svarað því játandi. Hafi E þá skallað M skyndilega af miklu afli í ennið og hann fallið á gangstíginn. Hafi E sparkað einu sinni í andlit M fyrir neðan nef. Við það hafi M vankast og minnir hann að E hafi eftir það kýlt hann tvisvar í andlitið. E hafi svo séð eftir þessu og hjálpað M að risa á fætur og fylgt honum heim. Við þetta mun M hafa hlotið skrapáverka og mar á enni og kinn auk brots á vinstri efri framtönn.

Fyrir lögreglu hefur E skýrt frá atvikum umrædda nótt á þann veg að M hafi staðið upp og byrjað að „kyrkja“ hann með því að taka með lófánunum fyrir munn og nef hans. Hann hafi ekki áttað sig á því hvort M hafi verið að grínast þar til þetta hafi farið að verða vont. Sagðist E ekki hafa gert neitt og verið alveg rólegur. M hafi síðan byrjað að segja honum að halda kjafti og endalaust verið að segja honum að þegja. Þeir hafi verið mjög góðir vinir, en þetta kvöld hafi M verið mjög undarlegur. Kvað E að þeim M hafi lent saman þarna inni og farið að rífa hvor í annan. Hafi A þá reynt að skakka leikinn og tekið M afsíðis og rætt við hann í um 20 mínútur. Hafi A þá beðið E að koma og spurt hvort þeir vildu ekki sættast þar sem M væri að fara heim til sín. Hann hafi tekið í hönd M en M þá spurt hvers vegna þeir hafi verið að rifast. Hafi A þá sagt að komið væri nóg, en M hafi þá rífið í A og ýtt honum aftur fyrir sig upp að hurð og sagt honum að þegja. Að svo búnu hafi M ætlað að ráðast á E og hafi þeim þá aftur lent saman og rífið í hvorn annan og tekið hvorn annan hálstaki. E kvaðst ekki hafa kýlt M þarna inni á heimilinu, en slegið hann utan undir með flötum lófánunum. Hafi A og F, ásamt E, farið út með M til að tala við hann á göngustígnunum. A og F hafi svo farið inn enda hafi þeir M og E verið orðnir rólegir. Þeir hafi svo gengið áleiðis heim til M. Hafi M farið að segja E að hann „væri búinn að reykja svo mikið „gras“ að hann væri döpisti.“ Hafi E reynt að „hugga [M] með því að segja að hann væri enginn döpisti.“ Hafi M þá sagt „jú víst“ og ýtt hausnum á sér í E og hrint honum frá sér og ætlað að rjúka í hann. Hafi E þá rífið í M og þeir þá endað saman þarna. Kvað E að M hafi byrjað að skalla sig eða ýta höfði sínu í sig og hrint sér, en hann hafi varið sig. Hafi hann rífið í M og tekið hann niður í jörðina. Að svo búnu hafi þeir gengið hvor í sína áttina, en E hafi þá séð eftir þessu og hlaupið til baka og fylgt M heim til sín.

A kvað stimpingar hafa verið á milli M og E um nóttina á heimili hans, en hann geti ekki sagt til um hvor hafi átt upptökin. Hann hafi reynt að skilja þá í sundur og róa þá. Þeir hafi hins vegar rokið saman aftur utandyra og hann skilið þá aftur að. M hafi svo lagt af stað fótgangandi heim til sín, en komið aftur að vörmu spori og beðið A að koma út að ræða við sig. A hafi þá farið út og gengið með M áleiðis heim til hans, um 50-100 m. Nokkru síðar mun E hafa komið að máli við A og tjáð honum að hann hafi farið á eftir M og taldi að hann hafi brotið í honum tönn. Að svo búnu hafi E fylgt M heim til sín.

F sem var gestkomandi á heimili A og B umrædda nótt kvaðst ekki muna atvik nákvæmlega. M hafi tekið E hálstaki, en það „hafi verið áður en öll lætin hafi byrjað.“

M er vátryggður samkvæmt slysátryggingu í frítíma hjá V og hefur krafist bóta úr slysátryggingunni vegna þeirra áverka sem hann varð fyrir og að framan greinir. V hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt inngangsákvæði í vátryggingarskilmálum slysátryggingarinnar hjá V greiðir félagið bætur vegna slyss sem vátryggður verður fyrir eins og segir í skilmálunum. Í 8. gr. skilmálanna eru ákvæði sem takmarka greiðsluskyldu V, en skv. gr. 8.6 eru ekki bætt slys sem vátryggður verður fyrir í handalögmáli eða við þátttöku í refsiverðum verknaði. V hefur hafnað bótaskyldu með vísan til þessa ákvæðis í skilmálunum.

Nokkrir fleiri gáfu skýrslu fyrir lögreglu en greinir hér að framan, svo sem foreldrar M, svo og B og D. Ekki er talin ástæða til að rekja framburði þeirra sérstaklega í úrskurði þessum. Af gögnum málsins verður að telja ljóst, m.a. af framburðum þeirra A og F, að stimpingar hófust með þeim M og E inni á heimili A þar sem M tók E m.a. hálstaki. Reynt var án mikils árangurs að skilja þá að og sætta áður en E veitti M þá áverka sem hann hlaut á gangstígnum er M var á leið heim til sín. Engin vitni virðast hafa verið að því hvað þá fór á milli þeirra. Lýsa þeir atvikum hvor með sínum hætti. Hvað sem því líður verður ekki fram hjá því lítið að þeir höfðu tekist á og erfitt reyndist að skilja á milli þeirra. Verður að líta á átök þeirra og atvikið á gangstígnum, þegar E veitti M umrædda áverka, sem eina órofa heild. Þannig varð M fyrir meiðslunum með þátttöku í handalögmálum. Leiðir það til þess að M á ekki rétt á bótum úr slysátryggingunni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysátryggingu hjá V.

Reykjavík, 8. maí 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.